

FOLK SONA

Els joves valencians ja viuen la música folk

Vicent Ferrer Miralles

*Cercavila d'entrada
al concert
del Folk Sona.*

El passat mes de juliol es va celebrar el segon campament de música folk per a joves intèrprets valencians, al Mas de Noguera de Caudiel (Alt Palància). Aquesta iniciativa celebra enguany la segona edició d'unes colònies de joves que van nàixer amb un futur incert, però que a hores d'ara ningú no dubta que s'han consolidat i van traient un fruit no gens menyspreable.

Folk Sona és un campament musical per a xiquets i xiquetes, promogut per una colla d'inquiets i apassionats de la cultura tradicional valenciana i, en especial, per la música, que giren a l'entorn de l'Associació Pont Folk. Molts són membres de grups de música tradicional valenciana, grups de folk, o grups de ball, o simplement hi

estan interessats. I com que els fills de molts d'aquests músics ja van fent marxa amb els instruments, es va pensar oferir-los un espai de creixement que els fera viure el que mai viuran en un conservatori de música i que, de passada, canalitzara noves generacions de músics vinculats a la música folk valenciana. L'objectiu sembla agosarat a primera vista, però com més agosarat pareix, amb més urgència cal arromangar-se les mànigues: no es pot pescar sardines sense mullar-se el cul.

Aquesta iniciativa té un homònim català a les colònies musicals que es celebren a Arsèguel (Alt Urgell), i que van íntimament relacionades a la trobada d'acordionistes del Pirineu que des de fa

més de trenta anys s'ha succeït en aquest poble menut. Cal dir, però, que les diferències són ben evidents: a més de la repercussió pública i del nombre de participants, cal tenir en compte que Folk Sona no rep cap subvenció ni pública ni privada, i que tot just acaba de nàixer; així és ben fàcil posar-se a fer números i començar a entendre les diferències. Tant de bo aquest escull es supere aviat. I si de passada naix algun tipus de relació entre ambdós tallers musicals, en favor dels xiquets i de la nostra cultura, el guany mutu s'albira molt engrescador.

La primera edició de Folk Sona va girar entorn de les cançons valencianes i, així, es va anomenar «El Tio Caliu es tira la manta al coll». Durant una setmana es va treballar una *suïte* que es va presentar en concert als pares l'últim dia. Al llarg de l'any aquesta composició musical s'ha interpretat un parell de vegades més, fet que ha permès autofinçar lleument Folk Sona. Enguany, però, es va decidir «eixir a passejar» per la nostra mar estimada i, conseqüentment, aquesta darrera edició es va anomenar «Vents de la Mediterrània». La *suïte* que es va treballar recollia melodies dels països veïns amb qui compartim mar, com França, Grècia, Egipte o Marroc. Tot un aplec de músiques d'origen divers que gràcies a la feina d'alguns entesos en la matèria es transformà en partitura per a violí, viola, violoncel, flauta travessera, flautí, clarinet, oboè, saxo, dolçaina, acordió, guitarra, ud, mandolina, tabalet, *darbuka*, pandero... I a més, en el con-

cert final —en presència dels pares dels artistes—, encara hi hagué lloc per al ball, amb les polques, marsurques... que, per grupets, havien preparat per a fer ballar tothom que hi vingué. En efecte, un concert que acabà en festa.

Però Folk Sona no només és una escola musical. També és un campament on els xiquets i adolescents viuen les típiques experiències de les colònies d'estiu, i on les vesprades creixen en interès per les classes magistrals dels grans mestres de la cultura tradicional. Si l'any passat vam comptar a la presència de Pep Gimeno *Botifarra*, Vicent Torrent (Al Tall), Dani Miquel i Eduard Caballer, enguany hem rebut la visita d'altres primeres espases: Obrint Pas explicaren com elaboren els seus treballs i com incorporen els elements tradicionals en la seua música rock; Nani Moral els van ensenyar a ballar amb ritmes de pobles mediterranis; i Miquel Gil els va explicar l'entrellat dels gèneres que formen part de la nostra tradició, com les seguidilles, els fandangos, les havaneres, etc. Per al record quedarà la sorpresa que els d'Obrint Pas es van endur quan els xiquets van traure els seus instruments i van interpretar amb ells i a l'uníson el «Cant dels Maulets». O quan Nani els mostrava els ritmes i els passos dels balls que després ells van ensenyar, ben orgullosos, a sos pares. O també quan va Miquel Gil es va entregar a la improvisació amb els xiquets com només ell sap fer-ho quan la confiança aplanava el camí a la creativitat espontània i irrepètible.

Al cap i a la fi, en aquests dies convergeixen totes les circumstàncies que fan possible el naixement de la música. A més del dia de la piscina, de les vesprades a la *xopera*, de les xerrades a les habitacions, dels riures de les activitats nocturnes, dels gols per la ràdio, dels assajos intensos, de les converses a l'hora de berenar, de les partides a cartes..., a Folk Sona hi ha un embolcall especial que fa olor a ritme, a melodia i a tradició. Serà per

això que a aquests joves els falta temps per ajuntar-se sota un arbre i transformar en tendres notes i acords les tonades que els recorren l'interior. Vaja! inevitable coincidència amb el que els passa als majors. L'equip d'adults, mestres (Josep Amirola, Amadeu Vidal, Joan Mora, Rafa Gisbert *Cato* i Manuel Mateu *Motxo*) o no, que

de moment, incerta. Amb una mirada al nostre país no resulta difícil comprendre el desconeixement generalitzat que arrossega el binomi xiquets i joves i cultura tradicional. Per tant, qualsevol oportunitat que Folk Sona pugui aprofitar es convertirà en un xicotet èxit, tenint en compte la manca de difusió i recolzament

Assaig de dolçaines a la xopera.

ara els ajudàvem a llegir tal partitura, ara els despertàvem de bon matí, teníem igual de difícil no agafar l'instrument d'alguí i fer sonar harmonies de tot tipus. De ben segur, aquesta és la grandesa de Folk Sona.

La diversitat d'origens converteix en única cadascuna de les convocatòries d'aquestes colònies. Tots els que allà s'hi apleguen vénen del ventall de comarques que hi ha entre la Safor i el Comtat i la Plana Alta, encara que la comarca de l'Horta hi aporta el gruix de l'expedició. Tant de bo en properes ocasions puguem comptar amb moltes més comarques (de terra endins i de mar enllà). Aquesta particularitat afegida de la multiplicitat de pobles ocasiona moments irrepètibles i fa que aquell que pot escoltar la *suite* de Folk Sona esdevinga un vertader afortunat. La possibilitat de presentar aquesta obra en nous escenaris és,

institucional habitual per aquestes contrades. De moment, el vaixell ja recorre la mar i els remers no s'aturen. Ja veurem quin és el proper port.

Amb tot, però, en acabar Folk Sona la majoria de xiquets comentava que s'ho havia passat molt bé. I assegurava que el proper any vindria segur. Aquestes afirmacions no fan més que evidenciar que el treball s'està fent bé. De fet, dels vint-i-pocs xiquets de 2007 s'ha passat enguany als quaranta. Qui i quants serem el 2009 no es pot saber encara. El que ara per ara podem saber és que si la llavor agafa fort, l'arbre es pot fer ben gran. Algun brot ja ha donat, com el grup L'Horta Folk, un grup de quatre joves que han participat en les dues edicions. L'escola de músics valencians no cessa i ben segur que aviat els sentireu (si no els heu sentit ja!). Estigueu a l'aguait.